

Full diocesà

16 de febrer del 2025

p5 —Reunions informatives per a participar en el Jubileu dels Joves

p7 —El Papa envia un missatge al Congrés de Vocacions

La jornada de la vida consagrada de l'any jubilar

En l'any jubilar 2025 «Pelegrins d'esperança» que el Papa ens ha convidat a viure, el diumenge dia 2 de febrer a l'hora habitual de la missa dominical i en ocasió de la festa de la Presentació del Senyor, es va celebrar a la catedral de Vic la XXIX Jornada Mundial de la Vida Consagrada amb el lema «Pelegrins, sembradors d'esperança», amb l'eucaristia presidida pel bisbe i concelebrada per alguns preveres religiosos o seculars, amb la participació de les comunitats religioses de Vic i rodalia, a més d'altres membres del poble fidel.

En tal ocasió, escaient-se en diumenge i fent-se en la celebració dominical, ens trobarem en la celebració a la catedral

els membres de la vida consagrada, el grup d'infants de la catequesi i membres del grup de llatins i d'africans, els quals s'uniren a la celebració col·laborant-hi amb algun cant i pregària, en castellà i en anglès. Així, juntament amb totes les persones i famílies que van participar-hi, es veié un reflex de la comunitat cristiana, única, plural i diversa, que peregrina conjuntament a casa nostra, on viu i celebra la seva fe.

Un estímul vers les noves i futures comunitats cristianes; en paraules de Simeó, per acollir la «Llum que es reveli a les nacions» i discernir-nos en «Aquest noi que serà... senyera combatuda...».

«Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat»

Diumenge VI durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pome-
ra de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'es-
tepa, en una terra salada que no es pot habitar.

Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

(17,5-8)

Salm responsorial

Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.
[39]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estaríeu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

(15,12.16-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu satiats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu.

Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegru-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.

(6,17.20-26)

«Ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu»

«Jesús alçà els ulls i digué: “Feliços”»

Andrey Castrillón, prev.

El cor del ministeri de Jesús es troba en les benaurances, les quals reflecteixen això que va anunciar a la sinagoga de Natzaret: «He vingut a portar la bona nova als pobres i desvalguts.» Aquest projecte de felicitat de Jesús té com a marc de referència les situacions ordinàries de la gent que l'escolta: la pobresa, la fam, el patiment, l'exclusió. El seu discurs, però, a més de tenir una perspectiva cap al futur, també expressa una realitat que pot començar en l'avui concret de cada creient, des d'on es manifesta la proximitat i la misericòrdia de Déu.

La referència a les «malaurances» serveix com un avís per a aquells que viuen confiats només en les seves seguretats. El benestar material, la fama, la vida massa còmoda i, potser, insensible al patiment dels altres, són trampes que fan oblidar fàcilment que la vida en plenitud prové únicament de Déu. És, aleshores, un desafiament que ens convida a ser agents transformadors de la realitat que vivim. No podem proclamar el Regne de Déu sense implicar-nos-hi activament.

En aquest sentit, els destinataris principals del discurs de Jesús són els seus deixebles. Això té una repercussió directa amb cadascun de nosaltres, seguidors del Mestre de Galilea. Les paraules de Jesús no són simplement una proposta opcional, sinó un imperatiu urgent que ens sacseja i ens impulsa a viure plenament aquest projecte de felicitat. L'evangelí ens arrossega cap a l'acció, impedit que restem indiferents davant un món que pateix i que necessita més que mai l'amor transformador de Déu. Podríem dir que la vida veritablement benaurada és aquella que es gasta i desgasta en favor dels altres, especialment d'aquells que experimenten el dolor i el sofriment, portant-los l'esperança i la confiança en el Senyor.

La imatge

La literatura sapiencial, l'apocalíptica i àdhuc l'escatològica es valen de benaurances per a anunciar la promesa de prosperitat i joia que aquí a la terra o en el futur el fidel obté per do de Déu.

Els elements antitètics —les malediccions— acaben de perfilar el do que arriba pel Messies, àdhuc la persecució. Tot plegat assenyala com és la vivència de la fe en Jesús.

El sermó de la muntanya (1895).
James Tissot

Agenda

Lit. hores: Setmana II

17 dilluns

Els set fundadors de l'ordre dels servites

—Sant Ròmul, mr.

Gn 4,1-15.25 / Salm 49 / Mc 8,11-13

18 dimarts

—Santa Bernardeta Soubirous, vident de Lurdes

Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Salm 28 /
Mc 8,14-21

19 dimecres

—Sant Àlvar de Cordova, dominic

Gn 8,6-13.20-22 / Salm 115 /
Mc 8,22-26

20 dijous

—Sant Nemesi i Potami, mrs.

Gn 9,1-13 / Salm 101 / Mc 8,27-33

21 divendres

Festa de la Misteriosa Llum, a Manresa

—Sant Pere Damià, bisbe i dr.

Gn 11,1-9 / Salm 32 / Mc 8,34-9,1

22 dissabte

La càtedra de Sant Pere Apòstol
1Pe 5,1-4 / Salm 22 / Mt 16,13-19

23 diumenge VII durant l'any / Cicle C

—Sant Policarp, bisbe i mr.

—Sant Florenci, confessor

1S 26,2.7-9.12-13.22-23 / Salm 102
/ 1C 15,45-49 / Lc 6,27-38

VI Conferència Torrasiana: Torras i Bages i la sagrada litúrgia

Redacció

El Dr. Torras i Bages no entén la litúrgia com un simple ritu, com podria ser l'acte d'obertura d'un curs acadèmic, la inauguració d'uns jocs olímpics o la imposició d'una medalla; és, en paraules seves, «la mà que Déu allarga al poble per alçar-lo de la pols de la terra, on està desempa- rat [...], i posar-lo en comunicació amb Ell» (Homilia en el Congrés Litúrgic de Montserrat, I).

La litúrgia, doncs, a diferència de qualsevol ritu purament humà, comporta una elevació dels homes, una implanta- ció en una societat sobrenatural, que és l'Església, el Cos místic de Crist: «els fa viure vida de societat, no amb els grans de la terra, que sovint són petits davant de Déu, sinó

amb Aquell que és l'únic gran, i fa participar de sa grande- sa a tots els qui amb Ell es comuniquen». És precisament en la litúrgia on se segella la contínua comunicació de vida entre Déu i la criatura racional i, per aquest motiu, constitueix, segons ensenya el P. Jaume Seguranyes en el seu magisteri oral, «la vida del cel en la terra».

La litúrgia exerceix sobre nosaltres una «il·luminació espiritual» que s'estén per tot l'home: «Els homes no som pures intel·ligències com els àngels, i Déu influeix so- bre nosaltres en conformitat a la naturalesa que ens ha donat». És convenient, per tant, usar adequadament els signes sensibles en la litúrgia perquè pugui realitzar-se la il·luminació i la comunicació de vida que en són conse- qüència: «Un culte solament idealista, racionalista, no és propi de l'home: per això la sagrada litúrgia catòlica inte- ressa no solament la intel·ligència i la voluntat racional, sinó que interessa la vista, l'oïda, l'olfacte, la llengua, és a dir, la complexitat humana.» Un culte que, sota el pretext de l'espiritualitat, prescindeixi volgudament de la bellesa sensible (de la música, de l'encens, dels ornaments...), no serà per això més espiritual, sinó menys humà.

De totes aquestes qüestions, de gran actualitat, en par- larà Mn. Jaume Seguranyes, preposat de l'Oratori de Sant Felip Neri de Vic, en la VI Conferència Torrasiana. L'acte tindrà lloc el pròxim divendres 21 de febrer a les 20h a l'església de Sant Felip Neri de Vic. A les 19.30h hi hau- rà una missa pel Venerable Doctor Josep Torras i Bages. L'acte, com cada any, és organitzat per la Causa Torras i Bages en col·laboració amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.

Nomenament

El bisbe Romà ha nomenat (30 de gener)
Mn. Eduard Flores i Serradell nou consiliari diocesà
de Mans Unides.

Darrers dies per a apuntar-se al pelegrinatge de sant Miquel dels Sants

Del 25 al 29 de març es farà un pelegrinatge per conèixer la vida i el llegat de sant Miquel dels Sants, amb motiu del quart centenari de la seva mort. El viatge, presidit pel bisbe Romà, recorrerà Saragossa, Valladolid, Baeza, Toledo i Alcalà d'Henares.

d'Escultura. A Baeza, ciutat Patrimoni de la Humanitat, es descobriran llocs vinculats al sant i es gaudirà d'una experiència d'oleoturisme. A Toledo es visitaran la catedral i el monestir de San Juan de los Reyes, com també al parc temàtic Puy du Fou. A Alcalà d'Henares es recorreran la catedral i la universitat.

A Saragossa es visitaran la basílica del Pilar i la catedral del Salvador. A Valladolid es resarà a la tomba del sant a l'església de Sant Nicolau de Bari i es coneixerà el Museu Nacional

Amb sortida de Vic, Manresa, Igualada i Jorba, aquest pelegrinatge serà una experiència de fe i cultura. Inscripcions: RtCultural (93 122 67 00 / info@rtcultural.com).

Reunions informatives per a participar en el jubileu dels joves

Com ja vam anunciar, aquest estiu anirem al jubileu dels joves des de la delegació. La data límit d'inscripció és el 7 de març. Per aquest motiu, farem unes reunions informatives a les diverses zones del bisbat. Aquestes trobades estan pensades per als joves majors d'edat i per als pares dels adolescents (nascuts entre el 1990 i el 2009), que poden venir acompanyats dels seus fills. De moment, les reunions programades són les següents:

Dilluns 17 de febrer a les 20.15: Escrivania de Vic.

Dimarts 18 de febrer a les 20.45: Parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

Dimecres 19 de febrer, reunió online ([enllaç a desperta.cat](http://enllaç.a.desperta.cat)).

Dijous 20 de febrer a les 20.00: Parròquia de la Sagrada Família de Manresa.

Més informació: www.desperta.cat

Viure en una habitació: l'exclusió residencial es cronifica

Més de 50.000 persones ateses per les 10 Càritas amb seu a Catalunya vivien en habitacions.

Càritas Diocesana de Barcelona i l'Observatori de l'Habitatge Digne d'Esade han presentat l'informe que porta per títol «Exclusió compartida, viure en una habitació en un context d'exclusió residencial i social».

«L'objectiu principal de l'estudi és conèixer, visibilitzar i denunciar la realitat dels qui viuen en habitacions en un context d'exclusió residencial i social», explica Guillermo Oteros, tècnic de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Barcelona. En aquest sentit, Càritas recorda que, durant el 2023, més de 50.000 persones ateses per les 10 Càritas amb seu a Catalunya vivien en habitacions.

L'estudi de Càritas i Esade identifica les característiques d'aquesta tipologia d'exclusió residencial, així com les implicacions que comporta en el dia a dia dels afectats. «Les dificultats que provoca l'exclusió residencial s'acumulen a la resta de dimensions que pateixen les persones a situacions d'exclusió social. Cal situar aquesta realitat en el debat públic, amb l'objectiu que s'implementin mesures que garanteixin el dret humà a l'habitatge adequat», demana Ignasi Martí, director de l'Observatori de l'Habitatge Digne d'Esade.

Els autors de l'informe constaten que viure en una habitació ha passat de ser una alternativa transitòria a ser una solució permanent. «Les creixents dificultats per a accedir a un ha-

bitatge digne i mantenir-lo provoquen que viure en una habitació d'un pis compartit esdevingui l'única alternativa per a un nombre elevat de persones en situació d'exclusió social», indiquen. Un dels problemes que es deriva d'aquesta situació és la inseguretat jurídica, ja que la majoria dels afectats no disposen de cap contracte escrit. «La possibilitat de perdre el sostre sobtadament genera un estat d'angoixa i inestabilitat permanent. Qualsevol desacord amb qui ostenti el títol sobre l'habitatge pot derivar en la pèrdua immediata del lloc on vius», apunta Oteros. Així mateix, viure en aquestes condicions genera dificultats per a empadronar-se, ja que el titular de l'habitatge o del contracte de lloguer pot negar o dificultar l'opció de fer-ho. Això comporta, per exemple, no poder escolaritzar el teu fill o filla o no tenir accés al CAP.

«Compartir habitatge amb persones alienes al nucli familiar, viure en una habitació amb un espai molt reduït i tenir limitacions genera un sentiment d'incomoditat que impedeix desenvolupar la pròpia vida. L'absència d'espai personal impacta en la capacitat de dur a terme activitats quotidianes en un entorn segur i còmode», continua explicant Martí. La impossibilitat de disposar d'un espai propi per a relaxar-se, reposar o reflexionar, combinada amb les restriccions en l'ús d'espais compartits, pot generar un estat constant de tensió i estrès, que acaba provocant un impacte negatiu en la intimitat, qualitat de vida i fins i tot la salut mental i emocional. «La incertesa de si es podrà continuar vivint en l'habitatge, els problemes derivats de la convivència i de les restriccions en l'ús d'espais compartits provoquen un constant estat de preocupació i angoixa que, si es prolonga en el temps, pot esdevenir insostenible i condicionar la salut mental i dels adults i dels infants que hi viuen.»

En aquest sentit, els autors de l'informe han volgut alertar sobre els efectes que l'exclusió residencial genera en els infants. «L'esforç que les famílies amb fills han de fer per aconseguir adaptar-se i viure en una habitació és encara més dur. Viuen en un entorn reduït sense estímuls, sense un espai on poder explorar, aprendre, jugar o dur a terme les tasques de l'escola. L'absència d'aquest espai pot afectar el comportament dels fills, així com el desenvolupament emocional i cognitiu», adverteixen.

El Papa Francesc encoratja a viure la vocació amb un lliurament total

El nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza, va llegir el missatge que el papa Francesc envià amb motiu del Congrés de Vocacions, en el qual expressava el seu agraïment a tots aquells que havien treballat pel foment de les vocacions a Espanya.

El Pontífex va mostrar la seva alegria perquè el lema del Congrés recollia paraules de l'exhortació *Christus vivit*, en què es plantejava que la qüestió fonamental no era «qui soc?», sinó «per a qui soc?». I va respondre: «Ets per a Déu i per als altres.» En aquest sentit, va recordar la figura del jove ric de l'Evangeli que havia preguntat a Jesús què havia de fer per a aconseguir la vida eterna. Jesús li va mostrar que la bondat a la qual aspirava no es reduïa a complir normes o assolir objectius, sinó a fer el pas decisiu del lliurament total.

Francesc va recordar les paraules de Jesús: «Ves, ven tot el que tens i donaho als pobres, i tindràs un tresor al cel; després vine i segueix-me.» Aquestes paraules, va afirmar, podien ressonar en la vida de qualsevol persona, ja que tots som administradors dels dons rebuts i som cridats a fer-los fructificar per al bé dels altres.

A més, va posar com a exemple la resposta solidària de moltes persones davant de situacions extremes, com la catàstrofe de la DANA, l'acolliment de migrants o l'erupció del volcà de La Palma. Va destacar especialment l'actitud de tants joves que, en moments de crisi, havien estat els primers a actuar amb generositat. Per això, va animar a prendre'n exemple en el discerniment vocacional, aprofitant els béns materials i espirituals per al servei del proïsme.

També va advertir del risc de considerar insuficient el que un té per donar, recordant que els apòstols tampoc no posseïen or ni plata, però, un cop hagueren rebut l'Esperit Sant, van entendre la necessitat d'oferir als altres el més preuat que tenien: Jesucrist.

Finalment, Francesc animà a demanar la gràcia de saber veure la necessitat del germà en la vida quotidiana. Convidà a portar Déu allà on cadascú fos enviat, ja sigui a la feina, a la família o a l'àmbit de l'apostolat. I conclogué amb un missatge d'esperança: «No tingueu por, abandoneu-vos a la voluntat de Déu, perquè l'Esperit us sorprendrà i us conduirà a trobar Jesús en l'abraçada del proïsme.»

El llibre

El estilo de Jesús: compasión, cercanía, ternura

Luciano Sandrin

Sal Terrae

200 pp.

19 euros

El papa Francesc ho expressa amb força: compassió, proximitat i tendresa són l'estil de Déu, fet vida en Jesús. En aquest llibre, Luciano Sandrin ens porta al cor d'aquest estil, revelat en gestos que curen, en perdó que restaura i en una empatia que abraça l'altre sense condicions.

A través d'anàlisis psicològiques i teològiques de paràboles i trobades de l'Evangeli, l'autor contrasta el missatge de Jesús amb moltes de les actituds que trenquen la nostra humanitat: l'enveja, el judici i la indiferència. Però la seva proposta va més enllà de simplement assenyalar obstacles; ens convida a transformar la compassió en acció concreta, a tenir cura dels altres i a construir relacions que guarixin ferides.

Un cristianisme sense Crist?

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'afirmació: «El cristianisme és Crist» (St. Òscar Romero), sembla una obvietat, però no sempre és evident, perquè una cosa és la doctrina i una altra la vivència. Si de Jesús solament ens quedem amb un personatge del passat o amb unes maneres de pensar, de comportar-se, fins i tot amb formes externes de ritus o d'accions filantròpiques; si la relació amb Crist és d'aquesta manera, el cristianisme que es practica és sense ell. Seria possible, aleshores, saber molt sobre Jesús i fer moltes coses, també en el seu nom; però, de fet, hom no seria cristià. Deia inspiradament Benet XVI: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1). Tan sols el trobament personal amb l'esdeveniment de Crist mort i ressuscitat ens fa deixebles seus, perquè ell és viu entre nosaltres. No som solament seguidors dels «evangelis» de Jesús ni de la seva «causa», sinó d'ell mateix, de la seva persona, inseparable dels seu missatge i de la vida que d'ell brolla.

Cal una lluita personal per viure amb Crist, distanciant-nos de tot allò disconforme amb la nostra identitat creient.

El sant pare Francesc, en una carta apostòlica sobre la litúrgia cristiana, té aquesta afirmació contundent: «La fe cristiana, o és una trobada amb Jesús ressuscitat, o no és» (*Desiderio desideravi*, 10); afirmació que ens ajuda a entendre el canvi d'època que ens pertoca de viure. Ja no podem pensar en un cristianisme de masses, sinó en una Església que és una comunitat de creients, dels qui tenen experiència del trobament personal amb Jesús viu. Hem d'acceptar, doncs, la nostra situació de minoria enmig de la societat,

la qual cosa ens demana una lluita personal per viure amb Crist, distanciant-nos d'aquelles idees i comportaments disconformes amb la nostra identitat creient. Cada vegada més, el cristià que vulgui viure amb fidelitat la seva fe experimentarà que és estranger en la seva mateixa terra; cosa semblant a la situació del poble d'Israel en la diàspora a Babilònia. Estrangers, sí, però sempre a punt de donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,13), des de la certesa de ser escollits de Déu. L'esperança que mai no mor habita en el cor i en l'existència del qui creu en Crist. Aquesta és la gran aportació del cristianisme en un món en què manca esperança perquè no hi ha Déu (cf. Ef 2,12).

Per això, tinguem present el que el nostre *Sínode per l'esperança* ens diu: «Que s'afavoreixi i potenciï en tota activitat eclesial la centralitat de Crist i el trobament amb ell, que viu entre nosaltres» (3).

